

A Fővárosi Ítéltábla dr. Oros Csaba ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek - a KRASZNAI Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Krasznai István ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a Néveri és Társa Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző: dr. Néveri István ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. május 4. napján kelt 5.P.21.001/2009/9. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés, valamint a II. rendű alperes részéről Pf/4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a keresetet a II. rendű alperessel szemben is teljes egészében elutasítja. A II. rendű alperes perköltség fizetési és kereseti illeték megfizetési kötelezettségét mellőzi, és kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 420.000 (Négyszázhuszezer) forint kereseti illetéket.

Az I-II. rendű felpereseket terhelő perköltség megfizetésének határidejét akként változtatja meg, hogy azt három havi egyenlő részletben kell megfizetni azzal, hogy az első részlet a kézbesítéstől számított 15 napon belül, míg minden további részlet a következő hónap azonos napján esedékes. Egy részlet elmulasztása esetén az egész tartozás esedékessé válik.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi egyetemlegesen az I-II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az I-II. rendű alpereseknek személyenként 90.000 (Kilencvenezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget három havi egyenlő részletben azzal, hogy az első részlet a kézbesítéstől számított 15 napon belül, míg minden további részlet a következő hónap azonos napján esedékes. Egy részlet elmulasztása esetén az egész tartozás esedékessé válik.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 349.200 (Háromszáznegyvenkilencezer-kettőszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási és csatlakozó fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű felperes mint adós, zálogkötelezett és eladó, a II. rendű felperes mint egyetemleges adóstárs, zálogkötelezett és eladó 2007. október 10-én közjegyzői okiratba foglalt CHF alapú kölcsönszerződést, valamint annak biztosítására vételi jogot alapító megállapodást és önálló zálogjogot alapító szerződést kötöttek az I. rendű alperessel mint hitelezővel, zálogjogosulttal és vevővel. A vételi jogi megállapodás szerint az eladók 5 évi időtartamra 8.260.000 forint vételár kikötése mellett vételi opciót biztosítottak a vevő részére a ... szám alatt lévő ... helyrajzi számú közös tulajdonukban álló családi házas ingatlanra. A szerződéskötés előkészítése során beszerzett hitelfedezeti értékelés szerint az ingatlan akkori forgalmi értéke 15.800.000 forint, míg likviditációs értéke 11.850.000 forint volt. A felperesek 2008 áprilisától kezdődően nem törlesztették a kölcsönt, ezért az I. rendű alperes 2008. augusztus 13-ai hatállyal felmondta a kölcsönszerződést és a 2008. szeptember 18-ai levelében tájékoztatta a felpereseket, hogy élni kíván vételi jogával, melynek gyakorlására a II. rendű alperest jelölte ki, és részére engedményezte a kölcsönszerződésből eredő követeléseit. A II. rendű alperes ugyancsak 2008. szeptember 18-án levélben intézett nyilatkozatot a felperesekhez, miszerint gyakorolja a vételi jogot, és megvásárolja az ingatlant, amelynek 8.260.000 forint összegű vételárba beszámítja a rá engedményezett kölcsönkövetelést. Azóta a II. rendű alperes birtokba vette a lakóházat, és tulajdonjogát vétel jogcímén bejegyezték az ingatlan-nyilvántartásba. Az általa megfizetett vételárból az elszámolás során 1.658.439 forint átutalásra került az I. rendű felperesnek.

Az I-II. rendű felperesek elsődleges keresetükben a vételi jogot alapító szerződés több okból fennálló semmisségére hivatkozással a Ptk. 237. § (2) bekezdése alapján az érvénytelenségi ok kiküszöbölése mellett 7.000.000 forint egyetemleges megfizetésére kérték kötelezni az I-II. rendű alpereseket. Másodlagos kereseti kérelmük a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállítására irányult. Előadták, hogy az opciós szerződéssel biztosított kölcsönt hitelkiváltás céljából vették igénybe. Annak előkészítése során az opciós vételár megállapításába nem szólhattak bele, azt egyoldalúan határozta meg az I. rendű alperes az ingatlan forgalmi értékének hozzávetőlegesen a felében. Az I. rendű alperesnek kiszolgáltatott helyzetük kihasználásával sikerült érvényesítenie ezt a feltűnően aránytalan előnyt biztosító tisztességtelen feltételt, amelyre tekintettel a szerződés uzsorás jellege miatt érvénytelen (Ptk. 202. §). Ezen kívül a vételi jog kikötése nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközik, mivel a felek között egyenlőtlen pozíció

jött létre azzal, hogy az I. rendű alperes túlbiztosította a kölcsönszerződést. Harmadrészt arra hivatkoztak, hogy a vételi jog alapításával az I. rendű alperes a zálogjogra vonatkozó szabályokat kívánta megkerülni, amelyek a zálogkötelezettek számára is védelmet biztosítanak annak érdekében, hogy a zálogtárgy reális értéken kerüljön értékesítésre, de az opciós vételár messze elmarad az ingatlan valós forgalmi értékétől, és meghatározásának módja teljesen tisztázatlan. Ennek következtében az adósokat védő jogszabályi rendelkezéseket megkerülő „vételár kikötés és vételi joggyakorlás” a Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében semmis.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy az opciós vételár a forgalmi értéknél alacsonyabb összegben került meghatározásra, mivel az a szerződés biztosítéki jellegére figyelemmel az ingatlan hitelbiztosítéki értékével egyező összegű. Hangsúlyozta, hogy a Kúria által irányított joggyakorlat tükrében nem tekinthető semmisnek a kölcsön vételi joggal történő biztosítása még akkor sem, ha amellet zálogjog alapítására is sor kerül.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy mindenben a jogszabályoknak megfelelően járt el: az ingatlant egy értékesítési listáról választotta ki, és a vételárat maradéktalanul megfizetette, amelynek megállapításában semmilyen módon nem vett részt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek egyetemlegesen 3.540.000 forintot és ennek 2008. szeptember 18. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatát, valamint 165.000 forint plusz áfa összegű perköltséget. Az I. rendű alperes vonatkozásában a keresetet elutasította. Kötelezte az I-II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperesnek 180.000 forint plusz áfa összegű perköltséget. Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 210.000 forint kereseti illetéket, és megállapította, hogy az ezt meghaladó illeték az állam terhén marad.

Az ítélet jogi indokolása szerint a szerződés létrejöttekor az I. rendű alperes előtt nem voltak ismertek a felperesek személyi körülményei, mindössze arról tudott, hogy a kölcsön felvételére hitelkiváltás céljából került sor. Ezt a hitelkiváltást a felperesek kezdeményezték, ők akartak minden áron hitelhez jutni. A PSZÁF által ellenőrzött pénzügyi intézményként az I. rendű alperes nem érdekelt adósai helyzetének kihasználásában, és az I-II. rendű felperesek által közölt jövedelmi adatokból alappal feltételezhette, hogy a kölcsöntörlesztésnek eleget tudnak tenni. Erre figyelemmel az I-II. rendű felperesek nem tudták bizonyítani, hogy szorult és kiszolgáltatott helyzetük kihasználásával került sor a szerződéskötésre, vagyis annak uzsorás jellege nem állapítható meg. Az opciós szerződés nem olyan jogügyletet takar, amely a társadalmi közfelfogás szerint elítélendő. Annak megkötése nem idézett elő egyenlőtlen helyzetet a szerződő felek között, hiszen az I. rendű alperes soha nem szerezte volna meg az ingatlan tulajdonjogát, ha a felperesek szerződésszerűen teljesítenek, és törlesztik a kölcsönt. Ennélfogva jóerkölcsbe ütközése miatt sem látta megállapíthatónak a vételi jogot alapító

szerződés semmisségét. Ettől függetlenül rámutatott, hogy az opciós szerződésben kikötött vételár és az ingatlan forgalmi értéke között valóban feltűnően nagy az értékaránytalanság. A felperesek erre való hivatkozása azonban - nem a semmisséget, hanem - a vételi jog gyakorlása folytán létrejött adásvételi szerződés érvénytelenségét jelenti (Ptk. 200., 201. §.). A tulajdon átruházási szerződés az I-II. rendű felperesek és a II. rendű alperes között jött létre, ezért őket érintően rendelkezett az érvénytelenségi ok, vagyis a feltűnően nagy értékkülönbség kiküszöböléséről, akként hogy az ingatlan vételárát az értékbecslő által javasolt likvidációs értékhez igazította. Az aránytalan előny kiküszöbölése céljából a II. rendű alperest kötelezte a vételárkülönbség megfizetésére, míg az I. rendű alperessel szemben az alaptalan keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-II. rendű felperesek fellebbezést, míg a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezést jelentett be. Az I-II. rendű felperesek elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereset teljesítését kérték, míg másodlagos kérelmük a hatályon kívül helyezésre irányult. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mivel nem a vételi jog gyakorlása folytán létrejött adásvételi szerződés, hanem az opciós szerződés semmisségének a megállapítását kérték. Feltűnően aránytalan előny kikötésére valóban hivatkoztak, de csupán az opciós szerződés uzsorás jellegének az alátámasztása céljából a Ptk. 202. §-a alapján. Fenntartották, hogy az I. rendű alperes ismerte anyagi helyzetüket, hiszen a hitelkérelemből kitűnően hitelkiváltás céljából igényelték kölcsönt. Azt pedig az I. rendű alperesnek tudnia kellett, hogy más adóssággal is rendelkeztek, ezért nem fordulhattak más pénzintézetekhez, mivel BAR listások voltak. Hangsúlyozták, hogy nem volt lehetőségük a 23 oldalas szerződés csomag előzetes átolvasására, és az abban foglalt rendelkezésekről nem kaptak eligazítást, így nem volt lehetőségük a vételár vitatására. Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabály megkerülése miatt fennálló semmisségére való hivatkozásukat nem bírálta el. Ezen felül legalább hat havi részletfizetés engedélyezését kérték az esetlegesen rájuk terhelt perköltségek megfizetésére. Kérelmüket azzal indokolták, hogy az I. rendű felperes munkaviszonya megszűnt, ezért nem rendelkezik jövedelemmel, így eltartásáról a II. rendű felperes és felesége gondoskodik, akik számára minden további fizetési kötelezettség súlyos anyagi megterhelést jelent.

A II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására, és a kereset teljes elutasítására irányult. Kifejtette, hogy a vételi jogot a kijelölése folytán gyakorolta az I. rendű alperessel létrejött 2008. szeptember 18-ai megállapodás alapján, amellyel egyidejűleg engedményezési szerződést is kötöttek. Ebből kiindulva az opciós szerződésben kikötött vételárat tekintette irányadónak, melynek megállapításában nem vett részt, így a feltűnően aránytalan előny kikötése tekintetében semmiféle felelősség nem terheli. Hangsúlyozta, hogy jóhiszeműen és körültekintően járt el, amikor bízott a hitelintézet szakszerűségében, valamint a felperesek és az I. rendű alperes között létrejött szerződések érvényességében. Ahhoz hozzájárult, hogy a felperesek a javára megítélt perköltséget három részletben teljesítsék.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokain alapuló helyben hagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy az uzorás jelleg megállapítását eleve kizárja az a körülmény, hogy nem ő tett ajánlatot a kölcsönszerződés megkötésére, hanem e célból a felperesek keresték meg. A perköltségek tekintetében hozzájárult három havi részletfizetéshez.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírálta [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése alaptalan, míg a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, de arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet, ezért a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján részben megváltoztatta.

Az I-II. rendű felperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, amikor az opciós vételár feltűnő aránytalanságát önálló érvénytelenségi oknak tekintette, holott erre csupán az opciós szerződés uzorás jellegének az alátámasztása végett hivatkoztak. Okfejtésüknek tehát az a lényege, hogy az elsőfokú bíróság nem az általuk megjelölt jogalapon bírálta el a keresetet. Ebben a kérdésben a Fővárosi Ítéltábla osztotta a az I-II. rendű felperesek álláspontját, akik az eljárás elejétől következetesen az opciós szerződés semmisség miatt fennálló érvénytelenségére hivatkoztak [Ptk. 234. § (1) bekezdés], amelynek egyik kiváltó okaként a szerződés uzorás jellegét jelölték meg. A Ptk. 202. §-a szerint az uzorás jelleg akkor állapítható meg, ha a szerződés a másik fél kihasználásával feltűnően aránytalan előnyt biztosít az uzorásnak. Az opciós szerződésben ez az előny abban jelentkezik, hogy vevőként az I. rendű alperes a forgalmi értéknél számottevően alacsonyabb vételár megfizetése ellenében szerezhette tulajdonjogot az ingatlanon. Az elsőfokú bíróság ezt az aránytalan előnyt nem az uzorás szerződés törvényi feltételei között értékelte, hanem - a felperesi hivatkozástól eltérően - egy másféle jogalapon fennálló érvénytelenségi okként fogta fel. A szolgáltatás és ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékkülönbség azonban nem teszi semmissé a szerződést, ugyanis a Ptk. 201. § (2) bekezdése csupán megtámadási jogot biztosít a sérelmet szenvedő félnek. Ebben az esetben nem elég az érvénytelenségre való hivatkozás, mivel a szerződés csak megtámadása következtében válik érvénytelenné [Ptk. 235. § (1) bekezdés]. Az I-II. rendű felperesek azonban nem éltek a megtámadás jogával - és amint azt a fellebbezésben hangsúlyozták - nem erre hivatkozással kérték az opciós szerződés érvénytelenségének a megállapítását. E tekintetben az elsőfokú bíróság kötve volt a felperesi kérelemhez, ezért nem térhetett volna el az általuk megjelölt semmisségi októl, és hivatalból nem vizsgálhatta volna az opciós szerződés megtámadáson alapuló érvénytelenségét [2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 5.b) pontja]. Ennélfogva az elsőfokú bíróság az eredményes megtámadás jogkövetkezményeit sem alkalmazhatta volna, vagyis alaptalanul kötelezte a II. rendű alperest a

szolgáltatások közötti feltűnő aránytalanság kiküszöböléséhez szükséges vételár különbözet megfizetésére.

Az előzőekből következően a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata arra korlátozódott, hogy az I-II. rendű felperesek által megjelölt semmisségi okok alapján megállapítható-e az opciós szerződés érvénytelensége. E tekintetben egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében részletezett jogi okfejtéssel, amit csupán a fellebbezésre tekintettel egészít ki a következőkkel.

Az opciós szerződés Ptk. 202. §-a alapján fennálló semmisségének megállapításához az I-II. rendű felpereseknek az uzorás szerződés két konjunktív feltételének a teljesülését kellett bizonyítani: az uzorás javára kikötött aránytalan előnyt és azt, hogy ez az előny helyzetük kihasználásával került kikötésre. Az egyik feltétel, az I. rendű alperes javára kikötött aránytalan előny okirattal bizonyított hiszen az általa becsatolt értébecslés alátámasztja, hogy az opciós vételár számottevően alacsonyabb az ingatlan értékénél, sőt még a forgalmi érték 75%-ában meghatározott hitelbiztosítéki értéket sem érte el. A felpereseknek azonban nem sikerült bizonyítaniuk az uzorás szerződés másik, úgynevezett szubjektív feltételének a teljesülését, azt, hogy az I. rendű alperes ismerte és kihasználta szorult helyzetük, és ez tette lehetővé a számára előnyös szerződési kikötés érvényesítését. Az I. rendű alperes mint pénzügyi tevékenységgel üzletszerűen foglalkozó hitelintézet az ügyfelek számára elérhető módon közzéteszi azokat az egyoldalúan meghatározott szerződési feltételeket, amelyek elfogadásától teszi függővé a pénzkölcsönzést. A kölcsön visszafizetése szempontjából az adósok teljesítőképességének van jelentősége, ezért az I. rendű alperes jövedelmük nagyságát és a felajánlott biztosítékok értékét vizsgálja a szerződés megkötése előtt. Ez tűnik ki az I-II. rendű felperesek által benyújtott hitelkérelemből is, amelyben havi jövedelmük nagyságáról és a kölcsön biztosítására felajánlott ingatlan adatairól adtak tájékoztatást. Az általuk szolgáltatott adatokkal az I-II. rendű felperesek valószínűsítették, hogy képesek a hitel törlesztésére, illetve a visszafizetés elmaradása esetén a felajánlott ingatlan fedezetet biztosít a kölcsön megtérülésére. Az I. rendű alperes által végzett előzetes tájékozádnak egyik eleme sem utal arra, hogy olyan információk beszerzésére törekedett, amelyek lehetőséget biztosítanak az adós helyzetének kihasználására, és aránytalan előnyök realizálására.

Ezen túlmenően az I-II. rendű felperesek nem tártak fel olyan körülményt, amely szorult helyzetükre utalna, nem fejtették ki, hogy a kirívóan hátrányos kölcsönbiztosítéki feltételek ellenére miért kényszerültek rá a szerződéskötésre. A kölcsön célja erre nem ad magyarázatot, hiszen nem derült ki, hogy mi indokolta a korábbi kölcsön újabb kölcsönnel történő kiváltását és a hátrányos szerződési feltételek elfogadását. A felperesek személyes előadásuk során sem számoltak be olyan elnehezült élethelyzetről, amelynek megoldása érdekében nem volt más választásuk, mint a hátrányos szerződés megkötése. Így viszont - amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan kifejtette - nem lehet arra következtetni, hogy az I. rendű alperes az I-II. rendű felperesek helyzetének kihasználásával

kötötte ki a számára aránytalan előnyt biztosító szerződési feltételt, ezért a biztosítéki célú opciós szerződés uzsorás jellege nem állapítható meg.

Az I-II. rendű felperesek arra is alaptalanul hivatkoztak, hogy biztosítéki céljára figyelemmel az opciós szerződés jóerkölcsbe ütközik [Ptk. 200. § (2) bekezdés]. Fő tartalmát tekintve a Ptk. 375. § (1) bekezdésében szabályozott opciós szerződés célja valóban a tulajdonjog átruházása, amely a vételi jog gyakorlásával akkor valósul meg, ha a jogosult a dolgot egyoldalú nyilatkozattal megvásárolja. Nem kizárt azonban, hogy a felek más szerződésben vállalt kötelezettségeik teljesítését biztosítsák vételi jog alapításával, hiszen a szerződéses szabadság elvéből fakadóan szerződésük tartalmát szabadon állapítják meg, és a szerződésekre vonatkozó rendelkezésektől egyező akarattal eltérhetnek [Ptk.

200. § (1) bekezdés]. Ebből következően arra is lehetőségük van, hogy szerződést biztosító mellékkötelezettségi funkciót kapcsoljanak a vételi opcióhoz. Ebben az esetben a szerződés megőrzi mindkét jogintézmény jellemzőit, vagyis a vételi jog gyakorlása esetén megtörténik a tulajdonjog átruházása, de a vételárral el kell számolnia a vevőnek, vagyis a biztosított követelés összegét meghaladó vételárat meg kell fizetnie az eladó részére. Amennyiben a vevő kötelezettsége erre az elszámolásra is kiterjed, úgy a biztosítéki célú vételi jogalapítás nem tekinthető tisztességtelennek.

Az sem állapítható meg, hogy a biztosítéki célú opciós szerződés a jelzálogjogi szabályok megkerülését célozza. Az üzleti pénzkölcsönzés területén széles körben elterjedt az a gyakorlat, hogy a kölcsönt egyszerre biztosítják jelzálogjoggal és vételi joggal is. Ezt a gyakorlatot elemezve a Kúria számos eseti döntésében kifejtette, hogy a követelés zálogjoggal és vételi joggal történő egyidejű biztosítása nem ütközik jogszabályba, és nem tekinthető jogszabály megkerülésére irányuló ügyletnek sem [EBH1999.27]. A felperesek érvelése e tekintetben nem volt kellően világos mivel nem jelölték meg azt a konkrét jogszabályi rendelkezést, amelynek a megkerülésére irányul az opciós szerződés. Erre figyelemmel a szerződés semmissége a Ptk. 200. § (2) bekezdésének egyik fordulata alapján sem állapítható meg.

A kétféle biztosíték egyidejű alkalmazása - a felperesi érveléstől eltérően - a szerződő felek egyensúlyát sem bontotta meg. A hitelező ugyanis csak az egyik biztosítékot, a vételi jogot érvényesítette, amikor annak gyakorlására kijelölte a II. rendű alperest. Az opciós szerződésből eredően nem csak az eladói kötelezettségek hárultak a felperesekre, hanem jogokat is szereztek, de azokkal nem éltek, és - a már kifejtettek szerint - a szolgáltatások közötti feltűnő aránytalanság miatt nem támadták meg a szerződést.

A kifejtettek szerint az I-II. rendű felperesek által megjelölt semmisségi okok nem állnak fenn, ezért az opciós szerződést nem lehet érvénytelennek tekinteni, így nincs helye az érvénytelenségi jogkövetkezmények alkalmazásának, ami - a II. rendű alperessel szemben érvényesített kereseti kérelemre kiterjedően - az alaptalan kereset teljes elutasítását indokolja.

A kereset elutasítása folytán az I-II. rendű felperesek pervesztesnek minősülnek, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében nekik kell viselniük az elsőfokú eljárás során felmerült perköltségeket, és a pernyertes II. rendű alperes nem kötelezhető a jogi képviselőjükért járó eljárási költségeik megtérítésére. Az elsőfokú eljárás során a II. rendű alperes személyesen járt el, így felszámítható eljárási költsége nem merült fel, ezért arról határozni nem kellett. Az I. rendű alperes hozzájárult a javára megítélt elsőfokú eljárási költség részleteiben történő teljesítéséhez. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az I-II. rendű felperesek kérelmére a Pp. 217. § (3) bekezdése alapján az I. rendű alperesi nyilatkozattal összhangban rendelkeztetett háromhavi részletfizetés engedélyezéséről.

A felperesek egyetemleges kötelezettségére figyelemmel az I. rendű felperes teljes személyes költségmentessége és a II. rendű felperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán - le nem rótt kereseti illetéket teljes egészében a II. rendű felperesnek kell megfizetnie.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és a II. rendű alperessel szemben érvényesített keresetet is elutasította, ezzel egyidejűleg engedélyezte az I. rendű alperes javára megítélt perköltség részleteiben való teljesítését, míg ezt meghaladóan - az I. rendű alperessel szemben érvényesített kereset elutasítására kiterjedően - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező I-II. rendű felpereseket terhelik a fellebbezési eljárási költségek. Erre figyelemmel meg kell téríteniük az I-II. rendű alperesek részére a jogi képviselőjük ellátásával felmerült költségeiket, amelynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a ténylegesen kifejtett tevékenység arányában mérlegeléssel állapított meg, amely a 4/A. § szerint magában foglalja az áfát is. Az I-II. rendű alperesek hozzájárulására figyelemmel Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárási költségek megfizetésére is háromhavi részletfizetést engedélyezett.

A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) és (3) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla - a kereseti illetékhez hasonlóan - a II. rendű felperest kötelezte a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték és a csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2013. január 18.

Dr. Sággy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró

Dr. Madarász Anna s. k.
bíró